

עפ"א 49280/10/12 - נעמי אנגל נגד עיריית תל-אביב

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 49280-10-12 אנגל נ' עיריית תל-אביב
תיק חיצוני: 881/12

מספר בקשה: 6

לפני	השופט דר' עודד מודריק, סגן נשיא
המבקשת	נעמי אנגל
נגד	
המשיבה	עיריית תל-אביב

החלטה

לפני בקשה לעכב ביצועו של צו הריסה מנהלי עד לאחר קיום פגישה בין המבקשת לגב' ליון, הממונה על אגף תכנון ובניה בעיריית תל אביב אשר מועדה עוד לא ידוע וכלל לא ברור אם תתקיים. לחילופין נתבקש בית המשפט לקבוע דיון "עם כל הנוגעים בדבר".

הבקשה הוגשה במסגרת ערעור בו ניתן פסק דין ביום 13.2.2013 בו הוארך מועד ביצוע הצו על מנת ליתן שהות בידי המבקשת להסדיר את חוקיות הבניה.

דיי בתיאור לעיל על מנת להבהיר כי בית המשפט איננו יכול להיעתר לבקשה.

משהסתיים הדיון בערעור בראשית 2013, וכל בקשותיה החוזרות ונשנות של המבקשת הינן בקשות המעלות טענות חדשות אשר אין בינן לבין הדיון בערעור דבר וחצי דבר, בית המשפט אשר קם מכיסאו איננו רשאי להידרש להן.

די גם בבחינת הסעדים המבוקשים על מנת לדחות את הבקשה. בית הבית המשפט אינו דוחה ביצוע פסקי דין למועד שאיננו ידוע או למצער למועד סיומו של הליך לא ברור כפי שנתבקש כאן. ממילא ברור שבית המשפט איננו מקום התכנסות של "כל הנוגעים בדבר" שזהותם נותרה סתומה.

ניתן היה לעצור כאן ולחתום את הדברים. אבל, במקרה דנן, המבקשת איננה מיוצגת ועל כן אתן לה להנות מהספק שאיננה מבינה כראוי את כללי הדיון. לפיכך, אבקש להבהיר, מדוע גם לגופם של דברים דין בקשתה להידחות.

בבקשתה העלתה המבקשת מספר טענות באופן לא סדור שאנסה לתארן כמיטב יכולתי.

ראשית, העותרת מתארת כיצד היא הייתה לקורבן של הנסיבות, כך היא נפלה קורבן לרשלנות עורך דינה אשר לא הגן עליה מפני הונאה, הקבלן אותו שכרה נטל את כספה ולא קיים את שהתחייב - הכל על פי הנטען.

שנית, המבקשת טוענת כי מעולם לא הכחישה כי בנתה שלא כדין וכל המחלוקת היא בדבר היקף הבניה הבלתי חוקית שהיא בנתה לבין הבניה הבלתי חוקית שבנו הבעלים הקודמים של הנכס.

שלישית, המבקשת טוענת כי פנתה בבקשה להרוס את הבניה על ידי אטימתה כך שחלקים מהבניה הבלתי חוקית לא ייהרסו. לטענתה הגישה הצעה זו "לוועדה ולכל דורש" אך לא נענתה כלל.

לטענתה ועדת המשנה ממתינה להריסה אך לא השיבו לה האם היא רשאית להרוס על ידי אטימה. כמו כן, אגב ההליכים בבית המשפט לעניינים מנהלים, העלתה לראשונה טענה בדבר חשש כי הריסה תפגע בשלמות המבנה.

בעניין זה צירפה המבקשת חוות דעת מהנדס מטעם העירייה. המבקשת סבורה כי מסקנת המהנדס היא שאיננו בטוח אם ניתן להרוס את הבניה הבלתי חוקית ללא פגיעה במבנה.

טענות עיריית תל אביב

המשיבה השיבה כי עסקינן בצו הריסה אשר הוצא עוד ביום 24.1.2012. המבקשת, טוענת המשיבה, הינה "מבקשת סדרתית" אשר למרות שקיבלה אורכות רבות לפעול לאישור חלקים מהבניה הבלתי חוקית וכן להריסתה בעצמה - לא עשתה כן.

כמו כן העותרת עמדה על המצוין בפתח ההחלטה, כי עסקינן בתיק ערעור שהטיפול בו הסתיים עוד בראשית שנת 2013. מאז מתן פסק הדין פנתה העותרת בבקשה נוספת לבית המשפט לעיכוב ביצוע צו ההריסה, בקשה אשר נדחתה כיון שהתיק הסתיים, החלטה מיום 27.6.2013. המבקשת הגישה בקשה נוספת, אשר גם היא נדחתה מטעמים זהים ביום 18.7.2013.

ממועד זה, פירטה המשיבה, פנתה המבקשת לבית המשפט לעניינים מנהלים לו הסמכות לדון בבקשות כגון דא בבקשות עיכוב ביצוע נוספות אשר ניתנו לה. אלא שביום 1.4.2014 (תיק מספר 01/12/0000881) החליט כבוד השופט אביים ברקאי כי הגיעו מים עד נפש.

בהחלטה מפורטת ומנומקת עמד כבוד השופט ברקאי, על דרך הילוכה של המבקשת, אשר גירסתה בכל הנוגע לפרטי הבניה האסורה משתנה מבקשה לבקשה. כך ציין בית המשפט כי בתצהיר אחד נטען כי מרבית עבודות הבניה היו לצרכי תשתיות פנימיות אשר בגינן אין צורך בקבלת היתר בניה ממילא. בגרסה אחרת התברר כי קיר גבס וויטרינה הוחלפו בקיר בלוקים, נבנתה גלריה. רק בגרסתה האחרונה התברר כי נחפר גם מרתף.

במהלך השנים, כפי שנטען גם בבקשה זו, טענה המבקשת כי היא נכונה להרוס בעצמה את הבניה הבלתי חוקית, אלא שמתברר כי אין בכוונתה להרוס אלא לחסום חלקים ולבקש להכשיר אחרים.

השופט ברקאי בחן והגיע למסקנה כי כל ניסיונותיה של המבקשת לקבל "הסברים" בדבר אופן ביצוע ההריסה אינם אלא יצירת מסך ערפול לעובדה שנעשתה בניה בלתי חוקית, ניתן צו הריסה, היה הליך ערעור על צו ההריסה ועולם כמנהגו נוהג.

בבקשה האחרונה, במסגרתה ניתנה החלטת השופט ברקאי, העלתה המבקשת טענה חדשה והיא כי ההריסה מסוכנת. בית המשפט העלה ספקות בדבר חוות הדעת שהוגשה ודחה את חוות הדעת.

אף על פי שהשופט ברקאי סבר שלא ניתן לקבל את מסכת הדברים הזאת, התיר למבקשת לבצע את ההריסה בעצמה עד ליום 31.5.2014 וקבע כי צו ההריסה ייכנס לתוקפו ביום 1.6.2014.

עוד העמיד בית המשפט לעניינים מקומיים את המבקשת על זכותה להגשת ערעור על החלטתו.

אציין כי במסגרת ההליך שלפני, חזרה המבקשת על כל טענותיה. המבקשת הגדילה לעשות וצירפה חוות דעת חדשה (מיום 1.6.2014) מטעם העירייה כמענה לחוות הדעת שהוגשה לכבוד השופט ברקאי. יובהר כי אין עסקינן בחוות דעת משפטית לצורך הגשה לבית המשפט, אלא מסמך שנכתב על ידי מהנדס בניין במטרה להוות מענה לחוות הדעת שהוגשה על ידי המבקשת מיום 1.6.2014 (להלן: "**חוות דעת העירייה**").

המבקשת קוראת את חוות הדעת כחוות דעת שאיננה החלטית ומכאן חששה ביחס לביצוע ההריסה כפי שנטען בפני.

בכך נפלה המבקשת לכלל טעות.

חששה של המבקשת נוגע לפסקה אחרונה בחוות דעת העירייה, במסגרתה התייחס המהנדס לטענה כי הריסת הבניה תוביל להרס תשתיות. המהנדס ציין כי כיוון שעסקינן בתוספות ולא חלק מהבניה המקורית, ההנחה כי כיון שעסקינן בתוספת, יש להניח כי התשתיות הכלולות בה הוספו אף הן, וככאלו הינן ניתנות להסרה.

מר יצהרי חתם את חוות דעתו בכך שמבחינה הנדסית אפשר לבצע את עבודות ההריסה.

לפי סיכום חוות דעתו של המהנדס לא ניתן לומר כי הוא איננו בטוח האם ניתן לבצע את ההריסה אם לאו ודי גם בזאת לדחות את בקשתה לגופה.

אשר על כן, משהועמדה המבקשת על זכויותיה הדיוניות ואף לגופם של דברים אין ממש בטענותיה אני דוחה את הבקשה.

בנסיבות העניין אין צו להוצאות.

ניתנה היום, י"ב תמוז תשע"ד, 10 יולי 2014, בהעדר הצדדים.